käes, ja siiski isse ilma häddata; ei pujalgagi ei arwanud temma häddaks, waid ellas Jummalat kites ja tännades; ei wiimsel otsalgi ei lahkunud ommast Jssandast, sest temma olli sedda öppinud, et temma ennam ei arwanud häddaks, mis pudub üksnes ihhusse, agga hingesse ei woi putuda, kui hing Jssa pärralt. Wata, wagga innimenne ellab Jummalas, ja ei olle temmal hädda, kui temma jouab Jummala jure. Et keik innimessed on pattused, ei siis woi waggadki wallust hopis ilma jäda; ommeti wagga ei arwa sedda wallo ennesele waewaks egga häddaks, waid römustelleb, kui hea rist tedda sadab täiema ello tele. — Eks nüüd peaks se ollema häddaks nimmetada, kui innimenne ei te mis Jummal tahhab?"

„Kül so sannad öiged, armas täddimees, ja ma pallun sind ja keik küllamehhed, andke andeks, et ma rummalaste ollen kostnud."

„Kes ka kohhe parremat wastust olleks leidnud?" lissas Peter. „Nüüd, et olleme teie jutto kuulnud, teame kül parremat, agga kes muido olleks wanna tadi Toma ette joudnud öiget wastust nimmetada? Ikka jo peame teid tännama, et ollete meid öppetanud. Agga nüüd pallume, selletage meile weel, kust ülleüldsa keik hädda touseb."

„Eks siis weel ei olle teil luggu seige jo? küssis Tomas „Se on häddaks, kui innimenne ei te, mis Jummal tahhab, ja sellepärast touseb ka keik hädda ülleüldsa sest, et innimenne ei te mis Jummal tahhab."

„Noh!" wastas Peter, „siis kül peab iggaühhel aina hädda ollema, sest keik olleme pattused, ja pat on se, mis käib Jummala tahtmisse wasto ja sadab iggawest wallo. Ommeti arwan, et sa Kaarliga räkides tähhendasid weel isse asja. Nägi meile sedda nüüd ülles."

„Kül olleme keik pattused, agga ikka on pattuse ja pattuse wahhel wahhet. Wa-